

Hello, Welcome

režie Šimon Holý, 2024

TEXT VIKTOR PALÁK

HODNOCENÍ 38 %

Pokud měly dosavadní celovečeračky Šimona Holého (Zrcadla ve tmě, A pak přišla láska...) něco společného, pak to byla empatie k hrdinám i schopnost vykresat z mála docela dost, nejen pokud jde o tematické rámování komorních, decentně stylizovaných filmů. Třetí, během karlovarského festivalu s guerillovým étosem natočený film Hello, Welcome je ale zatím nejpodvyživenějším Holého filmem, který se snaží manévrovat zákrutami trapnosti, ale svou snaživostí si nezadá se sociálními sítěmi jeho protagonistek, do nichž v průběhu filmu často nahlížíme.

Tři (fiktivní) herečky se vydávají na festival do Varů, kde má jedna z nich premiéru filmu, ani té ale nejde karta. Bojují s předsudky, nenaplněnými očekáváními a sebou samými, jejich selfies střídají marnost s marnivostí. Vše je naladěno na vlnu odmítání a nepochopení, z čehož by měla vycházet tenze, ale i pocit trapnosti při planých zdvořilostních konverzacích. Nemluvě o tom, že pokud je filmový festival k něčemu dobrý, tak k možnostem si nezávazně zaprcat. Ať už se ale s podivným bezčasím a meziprostorem takové události popasujete jakkoliv, je jisté, že vás to poznamená.

Hello, Welcome je filmem o přátelství, jakousi kronikou nedocenenosti, která působí zároveň jako motivace, proč se nevzdávat (podpurní přátelé jsou vždy opodál), ale i argument, proč se na všechno vysrat (život je boj, nezřídka marný). Zábleskům autenticity navzdory však film takřka nahodile vrství modelové situace a vyznívá jako afektovanější reakce na vlnu amerického mumblecoreu, která chce seškraňovat pozlátka z filmového byznysu, ale ustrnula mezi jalovým scénářem a nepřenosným insiderstvím.

Past

režie M. Night Shyamalan, 2024

TEXT VIKTOR PALÁK

HODNOCENÍ 64 %

M. Night Shyamalan si od samých začátků rád pohrává s publikem a někdy i jeho tolerancí snášet zápletky na hranici znepokojivého a hloupého. Ani těm nejslabším z jeho filmů však nelze odepřít určité naivní kouzlo, kdy se banální setkává s archetypálním, a proto není tak snadné vše odbýt mávnutím ruky nad pitomým filmem. Shyamalan je navíc schopným vypravěčem, který potlačuje případnou nedůvěru publika neustálým kladením otázek. Film Past to potvrzuje. Je opravdu možné žít dvojí život vzorného otce a morbidního vraha? Může status celebrity zachraňovat životy? Proč si na jednu Josh Hartnett sundal tu košili? A kdo se bude smát poslední a jak moc creepy to bude?

První část Pastu je podivným star vehiclem pro Shyamalanovu dceru, zpěvačku Saleku, která zde představuje fiktivní pop star Lady Raven, na jejímž koncertě má dojít k zatčení vražedného maniaka. Co trailer k filmu neukazuje, je navazující část, ve které opustíme popovou show, ale okruh postav zůstane nezměněn. Zatímco zprvu se ve hře na honěnou vydávaly kočka s myši poněkud mimoběžnými cestami, nyní se jejich cesty protínají v uspokojivém dramatickém efektu. „Věř mi,“ říká otec na samém začátku své dceři – a my už víme, že to je to poslední, co by měla udělat.

Past je v něčem bezelstně pitomoučká, podobně jako finální pomrknutí k Hitchcockovu Psychu, schopnost probouzet zvědavost ale zábavnému vypravěči Shyamalanovi nelze upřít ani tentokrát. Někdy si to spolu s hrdinou usnadňuje a vydává se velmi pohodlnými cestami, průrazná hravost to ale nakonec dokáže přebít.

Zahradníkův rok

režie Jiří Havelka, 2024

TEXT VIKTOR PALÁK

HODNOCENÍ 59 %

Jiří Havelka svým divadelním i filmovým dílům rád dopřává výrazné dominanty, které ale zároveň nezneužívá a nepřetěžuje. V aktuální inscenaci Racka v Divadle Na zábradlí je takovou dominantou pozvolna se naklánějící jeviště, ve filmových Vlastnících repetice čitelná v chování nepoučitelných postav. A ve třetím Havelkově filmu je to pak mlčenlivost hlavního hrdiny. Do domácnosti Zahradníka (Oldřich Kaiser) vstoupila modernita jen v podobě nazouvacích crossů, jinak se jí spíše nemluvný než vložene nerudný stárnoucí muž vyhýbá. Pak ho ale z rutiny vytrhne nový soused, který má spadeno i na Zahradníkův pozemek a nezdráhá se použít jakékoli prostředky, aby starousedlíka vyšťval.

Havelkův film není prvořadě o dramatickém střetu dvou odlišných světů a vlastně ani o boji dobra se zlem. Záleží tu spíše na vykreslení zabydleného světa titulního hrdiny, který počasi navzdory funguje podle svých pravidel. A jejich narušení je samo o sobě bezprávím. Jakkoliv by tomu stereotypně modelové postavy sekuritáka (Štěpán Kozub v další variaci agresivního primitiva) či realitního makléře (Michal Isteník) mohly vzdorovat, pracuje Zahradníkův rok spíše s vnitřní tenzí a snaží se následovat tempo hlavního hrdiny. Příjezdová cesta k jeho domu však zůstává uzavřená a není to jediná komunikace, která tak docela nefunguje.

Zahradníkův rok, který využívá Kaiserův hlas jen pro předčítání Čapkovy předlohy, je poctou nezdolnosti, romantickým gestem uznání pro životní styl, jehož staromódnost zároveň znamená konzervativnost, která si nárokuje právo diktovat jiným. Překvapivého je na filmu pramálo, jeho dílčí nevyhraněnost (mají být postavy spíše nejednoznačně unikavé, anebo jasně – komediálně – definované?) mu škodí. Jako vlídné pokývnutí směrem ke světu definovanému domácím debuzírováním na řízcích v trojbole ale smysl dává.